

DESIRE®

Catherine Mannová

Lásce neporučíš

 HARLEQUIN®
TM

CATHERINE MANNOVÁ

LÁSCE NEPORUČÍŠ

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

*Milá čtenářko,
máme tu prosinec, čas, kdy přemýšlíme jak obda-
rovat své blízké a čím je potěšit. Věřím, že i já Vás vý-
běrem svých titulů potěším a zpříjemním Vám někdy
trochu překotný poslední měsíc roku. Předvánoční
atmosféra na Vás dýchne v povídce Vánoční flirt
a znovu připomene, že doba Vánoc je dobou zá-
zraků... V příbězích Krok do neznáma a Lásce
neporučíš se zase hrdinové musejí popasovat se
zdánlivě propastnými rozdíly mezi sebou. Vždyť to
znáte sama, někdy má člověk vcelku jasnou představu
o své budoucnosti, a pak zasáhne osud, do cesty mu
vstoupí jiná bytost a vše je jinak...*

*Přeju Vám krásné sváteční dny a hodně zázraků
i do těch všedních dní.*

*S láskou
Váš Harlequin*

Catherine Mannová

LÁSCE NEPORUČÍŠ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Hot Holiday Rancher

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6881-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6882-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6883-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Esme nebyla žádná padavka, užívala si slunce na soukromé pláži v jižní Francii, surfovala na vlnách v Kalifornii, na Havaji a v Austrálii. Ovšem ani hrozící úžeh nebo setkání se žraloky v ní nezbuzovaly takové obavy jako proudy vody, valící se po texaské venkovské silnici proti jejímu porsche na nízkém podvozku.

Průtrž se hrnula po předním skle a viditelnost byla minimální. Esme zařadila zpátečku a vnímala svůj zrychlený pulz. *Jen klid. Dýchej zhluboka.* Tříbodová otočka ji z téhle situace dostane. Nebude to jednoduchý manévr, protože silnice je příliš úzká, lemovaná na jedné straně příkopem a na druhé řadou platanů. I za světla by jí to dalo zabrat, ale za tmy? Uprostřed průtrže mračen?

Nic jiného než se o to pokusit jí nezbývalo. Přívalové povodně bývají nebezpečné, zvláště tady na venkově.

Silný motor jejího auta ale dokáže ujet všemu. Porsche možná nebyla nejlepší volba pro jízdu na rozbahněné silnici, jenže byla ze svého vánočního dárku, který si předčasně nadělila sama sobě, nadšená.

Ve druhém bodě otočky do auta narazila povodňová vlna. Žaludek se jí sevřel. Auto na blátě proklouzlo a Esme se snažila udržet volant. Zadek auta se stočil do smyku. Noha jí sjela ze spojky a vysoký

podpatek se jí zaklínil pod brzdový pedál. Trhla nohou a podpatek se ulomil. Ani neměla čas svých drahých značkových bot litovat. Auto poskočilo vpřed a pak se roztočilo. Volant jí vyklouzl z ruky.

Zachvátila ji panika a srdce měla až v krku. Měla pocit, že ji odstředivá síla prohodí zavřenými dveřmi. Závrať a provazy deště jí znemožňovaly výhled. Jak hluboký byl ten příkop? A kde jsou ty stromy?

A, bože můj, jsou to, co vidí, světla pouličních lamp?

Připravila se na nejhorší. Málem zavřela oči hrůzou. A modlila se.

Auto se přestalo točit a prudce se zastavilo. Bez nárazu. Roztřeseně vydechla a v uších jí zvonilo tak, až to málem přehlušilo liják bubnující do střechy auta a vánoční koledy, linoucí se z rádia.

„*Tichá noc*“?

Tak to sotva.

Byla ale v pořádku, nic se jí nestalo a jejímu autu taky ne. S trochou štěstí se ještě do večera dostane na místo. Byla by přijela dřív, zdržela ji ovšem nehoda na mezistátní silnici z Houstonu do Royalu. Naštěstí už byla od svého cíle jen kousek a mohla by tam dojít i pěšky. Podle GPS by to k bráně ranče Jesseho Stevense mělo být méně než jednu míli. Sešlápla spojku, přeřadila na neutrální a stiskla zapalování.

Motor se protočil a zhasnul.

Zkusila to znovu a...

Nic.

Koupila si model s ručním řazením. Pokud šlo o sportovní vozy, potrpěla si na tradici. Líbilo se jí mít ruční řadicí páku. Na řízení měla talent. Naučila se jezdit v tátově staré dodávce na jejich ranči kousek od Houstonu. Tehdy se rozhodla, že bude řídit naprosto dokonale, aby si vysloužila tatínkovu pochvalu.

Moc se toho od té doby nezměnilo. I sem přijela proto, aby mu udělala radost. Měla za úkol zlepšit jeho pověst a podporu v hlavním sídle Texaského dobytkařského klub tady v Royalu s nadějí, že ho podpoří ve volbě prezidenta nové pobočky v Houstonu.

V plánu měla neohlášenou návštěvu u Jesseho Stevense, vlivného člena klubu v Royalu. Tedy pokud k němu vůbec někdy dorazí.

V duchu zaklela a zvážila své možnosti. Šance, že by sem v tomhle počasí dorazila odtahovka, byly nepatrné. Měla by počkat, zkusit auto za chvíli znovu nastartovat a riskovat, že ji smete další vlna? Nebo by měla do cíle vyrazit pěšky? V rozbitých botách? V lijáku? A bahně? Rezignovaně si povzdechla a otočila se dozadu pro deštník.

Vnitřně se obrnila proti nečasu, otevřela dveře a dovnitř vtrhla průtrž. Prostrčila pootevřenými dveřmi deštník a pokusila se ho otevřít. Došlo jí, že je to marné. I její trenčkot od Prady rychle bitvu s bouří prohrával. Kolem kotníků jí proudila ledová voda a nohavice měla okamžitě nasáklé. Ohnula se proti větru a roztrásla se zimou. Byla pevně rozhodnutá vydat se na cestu. Pomalu, jak to půjde.

Nedokázala strpět představu, že by musela otci povědět, že svoji propagační cestu musela odložit. Dal jí svou důvěru. Bylo jí jasné, že čtyřicetiletá dospělá žena by neměla na otcově názoru tolik lpět. Nemohla ovšem popřít, že se pořád snaží získat jeho uznání, být pro něj něčím jiným, než často opomíjeným prostředním dítětem.

Na univerzitě objevila svůj talent v oblasti vztahů s veřejností. Byla to její šance zazářit. Když si otec po promoci všiml jejího úspěchu, dal jí práci ředitelky pro vztahy s veřejností v rodinné firmě Perry Holdings.

A ještě nikdy Sterling Perry nepotřeboval tolik napravit reputaci jako teď, kdy houstonská pobočka Texaského dobytkařského klubu chystala volbu nového prezidenta. Pro prestižní organizaci nebylo nic horšího než skandál.

Dobré jméno jejího otce dostalo v poslední době pár pořádných ran. První byla uvalení vazby za organizaci Ponzioho schématu, podvodných investičních operací, což téměř způsobilo kolaps jednoho z jeho investičních fondů.

Sotva se otec očistil z nařčení z podvodu, dostal se do podezření z vraždy asistenta své firmy Perry Holdings. A jako by toho na otce už tak nebylo dost, zrovna minulý týden byl vedoucí pracovník Currin Oil jménem Willem Inwood zatčen pro podezření, že Ponzioho schéma bylo jeho dílo. Zatím ještě nepromluvil, ale mezi lidmi už se proslýchalo, že za všemi těmi hroznými pomluvami byl právě on.

A teď, přestože byl otec očištěn ve věci investičních podvodů a vraždy, bylo zapotřebí zapracovat na jeho reputaci, pokud měl získat prezidentství v klubu.

Měla v úmyslu mu pomoci začít znovu, ale k tomu potřebovala pomoc Jesseho Stevense. Sváděla marný boj s deštníkem a podařilo se jí udělat pár dalších kroků.

Opravdu se ta světla v dálce pohybovala? Naděje a obavy v ní sváděly nerovný zápas. Byla jí hrozná zima a mokrá byla od hlavy k patě. No jistě, tohle nebyl Houston s jejím luxusním bytem v mrakodrapu a čtyřiadvacetihodinovou bezpečnostní službou.

Jednou rukou zašmátrala v cross-body kabelce a nahmatala pepřový sprej.

Světla se blížila a po chvíli jí bylo jasné, že jsou to světlometry auta. Dost vysoko nad vozovkou. Takže dodávka. Dveře u řidiče se rozletěly, z vozu vyskočila

vysoká postava, vyrazila do deště a jednou rukou si přidržovala stetson.

Esme stiskla pepřový sprej pevněji. Na vysoké chodila do kurzu sebeobrany, ale s jedním podpatkem ulomeným a druhým zabodnutým v bahně jí chyběla rovnováha.

„Slečno, co tu v tomhle nečase takhle pozdě večer děláte? Čekáte na odtahovku?“

Ten hlas. To přece nemohl být... Sluch ji ale nešálil. Koneckonců strávila pěkných pár hodin sledováním videí s rozhovory s Jessem Stevensem a přemýšlením, jak nejlépe na něho jít. Zvedla hlavu k jeho tváři pod kloboukem, aby se ujistila, že je to skutečně on.

A zalapala po dechu.

Fotky neodpovídaly skutečnosti. Byl něco mezi kovbojem a Vikingem. Jeho obraz z hlavy jen tak snadno nedostane.

Zastrčila sprej zpátky do kabelky. Bránit se nebylo třeba. Mohlo ji napadnout, že dodávka patří Jessemu Stevensovi. Vždyť byla kousek od jeho ranče.

Nebylo pochyb, že je to on. Poznala ho i ve světle reflektorů, pronikajícím deštivou nocí. Důkladně si ho prostudovala, než se za ním vydala, aby ho dostala na otcovu stranu.

Nehodlala mu ale jen tak rychle prozradit, kdo je. Ještě ne. Ztěžka polkla. „Nestartuje mi auto a telefon tady v tom zapadákově nemá signál.“

„No, coby majitel tohoto Zapadákovy vám musím říct, že já se signálem problém nemívám nikdy.“ Tyčil se nad ní a z klobouku mu stékaly prameny vody. „Měla byste změnit operátora.“

Byla v jeho slovech ironie nebo podráždění?

To nebylo dobré, rozčítit ho hned na začátku. To by skončili dřív, než by začali.

Kéž by měla vyšší podpatky, aby byla tak v úrovni

jeho očí. „To určitě udělám, jen co se převléknu do něčeho suchého. Mohl byste mi, prosím, pomoci a zavolat odtahovku? Vzala bych si pak z kufru něco na převlečení. Jsem už celá zmrzlá.“

Na Texas byla opravdu velká zima. Dokonce i v prosinci.

„Vaše auto vám asi dnes už nikdo neodtáhne, slečno. A ani jeden z nás by neměl riskovat a k vašemu autu se vracet pro kufr. Voda může každou chvíli silnici strhnout.“

Podklouzla jí noha. Vrhla na něho rychlý pohled. „To nic. Mám jen ulomený podpatek.“

A pak jí podjela i druhá noha. Padala na stranu a deštník jí odnesl vítr. Rozhodila rukama, ztratila rovnováhu a řítila se do proudu vody valícího se jako řeka po straně nezpevněné silnice.

V pase ji stiskly silné ruce a zabránily jí v pádu. Než stačila popadnout dech, už ji tiskl k sobě. Na tváři cítila jeho teplý dech.

„Jste v pořádku?“

Kromě té husí kůže, která neměla nic společného se zimou a naskočila jí proto, že se ocitla v objetí Kovboje-Vikinga? „Jsem v pohodě.“ Hlas měla náhle ochraptělý. „Díky.“

„Co tu takhle pozdě večer děláte, a ještě ke všemu v tomhle psím počasí?“ Z dálky se ozvalo zahřmění.

Chytila se ho oběma rukama za ramena a zadívala se Jessemu Stevensovi zpříma do smaragdově zelených očí. „Přijela jsem za vámi.“

Jesse k sobě tiskl promočenou ženu. Její štíhlé tělo bylo nečekaně vzrušující, dokonce i v dešti promočenému kabátě. Právě ještě pro jistotu zašel naposledy zkontrolovat koně, kteří se báli bouřky, když uviděl na cestě světla auta. Překvapilo ho to. Návštěvu čekal až zítra. Ale ne, že by mu to vadilo.

Seznamka, jejíž služby si zaplatil, se skutečně snažila, že mu tuhle kandidátku poslala už dnes.

Byl zvědavý, která ze tří zájemkyň to byla: svobodná máma, veterinářka, nebo kandidátka na Miss Texas. Tahle žena by klidně mohla být ta miss, což by vysvětlovalo vysoké podpatky a extravagantní auto. Výška by taky odpovídala, podle toho, co si pamatoval z jejího životopisu. Rozhodně byl na tuhle vílu s ochraptělým hlasem zvědavý.

Poodstoupil a nepouštěl její koket. Držel ji tak, aby nemohla znovu upadnout. „Už jste v pořádku? Nezranila jste se, když vaše auto dostalo hodiny, že ne?“

Přikývla a vytáhla z bahná nejdřív jednu nohu a pak druhou. „Jsem v pořádku, opravdu. Vůbec jsem nečekala, že se počasí takhle pokazí.“

Podíval se na její tenký trenčkot a Porsche a napadlo ho, že bude spíš městský typ a dlouho tady nevydrží. Ovšem v seznamce jí museli povědět, kdo je a jak žije. V dotazníku, který jim musel odevzdat, všechno poctivě vyplnil, aby bylo jasné, jakou ženu hledá.

„Slečno, tu silnici voda možná podemele a strhne ji. Musíte do bezpečí. Moje dodávka zvládne projet i jinudy než po téhle cestě.“

„Tak pojedme.“ Chtěla vyrazit vpřed, ovšem nohy jí uvízly v blátě. Povzdechla si a zaklela jako starý námořník.

Tak tohle nečekal. Nehodilo se to k jejímu dokonale městskému vzhledu.

Zvedla k němu hlavu a z řas jí kapala voda. Ze zmoklého culíku jí stékala voda. „Ty podpatky se sem fakt moc nehodí.“

„Počkejte, odnesu vás.“ Nechápal, co to do něho vjelo, ale když už to bylo venku, celkem se mu ten

nápad zalíbil. A navíc to začínalo být opravdu nutné.

„Ale no tak, počkat!“ Zvedla ruku s kdysi dokonalou manikúrou. Tři nehty měla zlomené. „To už trochu přeháníte.“

„Slečno,“ usmál se. „Čím dýl se tu budeme vybavovat, tím hůř bude silnice vypadat. Nevím jak vy, ale já tu mrznu, i když mám na sobě pořádné boty.“

Zatvářila se nerozhodně. Pak se ale otrásla a spustila ruku. Rychle přikývla a rozcvakaly se jí zuby.

Přesně na takové svolení čekal.

Zvedl ji do náruče, přitiskl ji na sebe a vydal se ke své dodávce. Překvapeně vyjekla a chytila se ho kolem krku. Do nosu mu pronikla exotická květinová vůně.

Najednou mu přestala být zima. V těle se mu rozproudil oheň. Jenže ji nejdřív musel trochu poznat. Nezávazné vztahy na jednu noc už byly minulostí. Byl připravený se usadit, založit rodinu a nečekat, až mu do života vstoupí žena, kterou potřeboval.

Spojil se s exkluzivní velice drahou seznamovací agenturou, aby mu takovou partnerku pomohla najít. Měl plné ruce práce s vedením ranče. Jeho jediný společenský život se omezoval na občasné akce Texaského dobytkařského kulubu, a tam už všechny znal. Chtěl manželku a děti, své dědice. Nevěřil v žádnou romantiku a velkou lásku. Věřil v pevný, vzájemně výhodný svazek a partnerství. A přesně tohle hodlal své nastávající nabídnout.

Jen co tu pravou najde.

Zastavil se u dveří dodávky s dvojitou kabinou a postavil neznámou opatrně na nohy. Lilo jako z konve.

Otevřel dveře a nabídl jí ruku, když se šplhala do kabiny. No nazdar, ty její extravagantní boty budou

na vyhození, napadlo ho. Její ledové prsty mu připomněly, že tenhle večer pro ni mohl skončit hodně špatně.

A ještě nebyla z nejhoršího venku, pokud sebou nehodí a co nejrychleji ji neodveze k sobě domů. Obešel auto, vyskočil za volant a zabouchl za sebou dveře dřív, než liják stačil kabinu vytopit.

Nechal celou dobu běžet motor, a tak topení jelo naplno. Sundal si klobouk a odhodil ho dozadu ke koňským dekám a termoskám.

„Jsem tak ráda, že jste se tu objevil,“ přiznala a zuby jí pořád cvakaly. Vyklouzla z rozpadajících se bot a vstrčila nohy pod topení u podlahy.

„A já jsem rád, že jsem vás uviděl.“ Už se chtěl zeptat, jak se jmenuje, ale bubnování deště do střechy zesílilo. Musel sebou hodit. „Raději ani nechci pomyslet, co by se bývalo stalo, kdyby vás s tím autem sebrala voda.“

Narovinu mu pověděla, že ví, kdo je. Takže ji nemusel ujišťovat, že s ním bude v bezpečí.

„Měl jste pravdu, když jste mi naznačil, že jezdit v takovém nečase je hloupost,“ uznala. „Když já jsem byla celá natěšená, až tu budu. Myslela jsem si, že mě žádné počasí nezastaví.“

Zavrtěla hlavou a zasmála se. Ochraptlý melodický smích vyplnil kabinu dodávky a pohladil jeho smysly. Ta seznamka se skutečně vytáhla.

Odkašlal si. „Ale počasí může ještě pořád vyhrát, pokud si nepospíšíme.“

Jesse dodávku s náhonem na všechna čtyři kola opatrně rozjel. Pneumatiky proklouzly, ale pak zabraly a auto vyrazilo vpřed směrem k poblíkávajícím vánočním žárovkám v dálce. Proudny vody obraz rozmazaly do zelených, červených a bílých šmouh.

„Omlouvám se, že jsem vás přepadla takhle pozdě,“ ozvala se. „Měla jsem dorazit dřív.“

„A měla jste přijet něčím jiným než tím sportovním vozem.“

„To máte pravdu.“ Vyždímala si vodu z ohonu. Ve světle přístrojové desky poznal, že je blondýna.

Vůbec ale netušil, která z kandidátek seznamky to může být.

„Jsem Jesse Stevens, jak už víte. A vy jste?“

„Esme Perryová. Moc mě těší, Jesse.“

To jméno ho překvapilo. Zbystřil. Nebyla to žádná z těch tří žen, které mu našla seznamka. To by si vzpomněl. Nebo mu nedošel z agentury nějaký mail?

Až na to... Počkat... V hlavě se mu spustil alarm. Jenže Perry je v Texasu dost časté příjmení. Jistí Perryovi byli dost známí v pobočce Texaského dobytčářského klubu v Royalu. „Perryová, jako *ta...*“

„Ano. Můj otec je Sterling Perry. Moc nás těší, že se v Houstonu otevírá pobočka Texaského dobytčářského klubu. Otec mě sem poslal, abych si s vámi promluvila. A trochu se vás pokusila přesvědčit,“ přiznala se sympaticky přidrhlým úsměvem.

Pocítil zklamání. Takže ji neposlala seznamka. Zadíval se na cestu před sebou.

„Takže špiónka,“ pronesl suše. A musel uznat, že je sexy jako samotná Mata Hari.

„Ale kdepak.“ Utáhla si pásek trenčkotu. „Jsem tu, jen abych zjistila, jak si pobočka v Royalu vede.“

„Nebo spíš abyste svému otci udělala laskavost.“

Napřímila se a bylo vidět, že je jí jeho kritický tón proti srsti. Nebylo ovšem žádné tajemství, že Sterling Perry má za sebou barvitou minulost a že mu vždycy šlo o moc.

A o moc právě soupeřil s Ryderem Currinem. Šlo o to, kdo se stane prezidentem houstonské pobočky

klubu, která se bude otevírat v bývalém historickém hotelu ve staré části města. Ryder Currin se vypracoval dočista sám, zatímco rodina Esme měla za sebou podporu rodinného bohatství a mocného patriarchy Sterlinga Perryho, který bohatství dál zvětšoval díky podnikání v bankovníctví, nemovitostech a stavebnictví.

Co si o něm Jesse myslel? No, nic moc.

Byla tahle žena po otci? Připadalo mu to tak, soudě podle jejího auta, oblečení a toho, jak otce bránila.

Jel ke svému domu. Mezi stromy, lemujícími příjezdovou cestu, probleskovala světla, a dveře bílého dvouposchoďového domu zdobil adventní věnec. Dům postavil sám s nadějí, že v něm jednou bude bydlet se svojí rodinou. Jeho rodiče zemřeli. Měl jedinou sestru, kterou miloval, jenže ta už měla vlastní život.

Teď přišel čas myslet na budoucnost.

Odvrátil pohled od ženy po svém boku a zajel před dům. Venkovní prostory stačil ozdobit vánočními světly, aby to tu vypadalo útulněji, ale dovnitř se s výzdobou ještě nedostal. Jeho životu očividně chyběla ženská ruka.

Stiskl tlačítko dálkového ovládání a otevřel vrata. Vjel do šestimístné garáže, vypnul motor a vrata se automaticky zavřela. „Můžete u mě zůstat do zítřka... Nebo až se počasí trochu umoudří.“

„Moc vám děkuju za pomoc. Jak vidíte, nemůžu si dovolit ji odmítnout.“ Ukázala na své bosé nohy a vodou nasáklé oblečení.

„Považujte to za pomoc od klubu. Bylo by ode mne nezodpovědné vás v tomhle počasí poslat pryč.“ Opřel se loktem o volant a bez rozpaků si ji důkladně měřil. „Ale já ve svém volném čase klubové